

kuce a je proto návrh povinné strany na zastavení exekuce podle § 39 č. 2 ex. ř. bezdůvodný. Při tom se poukazuje na odůvodnění rozhodnutí sb. n. s. č. 10.533.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

V rozhodnutí č. 10.533 sb. n. s. bylo vysloveno, že, ustanovují-li pojišťovací podmínky, že pojistné sumy nemusí býti upotřebeno k znovuzřízení poškozené budovy nebo k doplnění příslušenství, nýbrž, mohla-li býti vyplacena i bez veškeré jistoty a dokonce i v případě, že budova již nebude znovu vystavěna, není pojistná jistina vyňata podle § 290 č. 2 ex. ř. z exekuce. Od tohoto názoru není důvodu se odchýliti ani v souzeném případě, poněvadž jak tam, i tu obsahují pojišťovací podmínky v čl. 25 úplně shodná ustanovení o tom, jak pojistné jistiny lze použiti a za jakých předpokladů jest ji vyplatiti. Názor nejvyššího soudu nebyl vyvrácen ani vývody dovolacího rekursu, k nimž jest uvést, že podle uvedeného článku pojišťovacích podmínek jest pojistná jistina jen určena ke znovuzřízení budovy a doplnění příslušenství, a že motivy k § 200 č. 2 ex. ř. výslovně podotýkají, že k předpokladu vyloučení pojistné jistiny z exekuce nestačí její určení k onomu účelu, nýbrž donucující ustanovení stanov (pojišťovacích podmínek), že musí býti pojistné jistiny použito ke zmíněnému účelu.

Čís. 13714.

Pensijní pojištění (zákon ze dne 21. února 1929, č. 26 sb. z. a n.).

Dopis Všeobecného pensijního ústavu, v němž tento prohlásil, že se účastní léčební péče pojištěnce a že přejímá poměrnou část léčebných nákladů nemocenské pojišťovny, jest považovati za »zavedení« léčební péče ve smyslu § 49 zákona.

Nesejde na tom, jakým způsobem nositel pensijního pojištění léčební péči provádí, zda tím, že léčební péči převezme vůbec a žádá pak od nositele nemocenského pojištění poměrnou náhradu nákladů, či tím, že přistoupí k léčební péči nemocenské pojišťovny a se poměrným dílem účastní nákladů.

Nositeli pensijního pojištění jest ponecháno na vůli, aby si vybral, který ze způsobů mu lépe pro jeho léčebnou péči vyhovuje.

(Rozh. ze dne 3. července 1934, Rv I 85/33.)

Žalobkyně byla účetní u žalované firmy. Od 25. ledna 1932 do 21. února 1932 poskytla nemocenská pokladna (první pražská nemocenská pojišťovna obchodních a soukromých zřízenců) žalobkyni léčení v sanatoři v F. Výměrem ze dne 17. února 1932 oznámil Všeobecný pensijní ústav řečené nemocenské pojišťovně, že se účastní léčebné péče žalobkyně a že přejímá poměrnou část léčebných nákladů nemocenské pojišťovny. Žalobkyně byla dne 20. února 1932 žalovanou firmou propuštěna. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovanou firmu zaplacení služebních požitků za dobu až do konce června 1932, odůvodňujíc žalobní nárok tím, že její propuštění dne 20. února 1932 bylo

podle § 55 zák. ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n. neplatné, ježto v té době byla žalobkyně podrobena léčebné péči v odborném ústavu léčebném. Procesní soud první stolice (pracovní soud) uznal podle žaloby a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: § 49 zákona o pensijním pojištění ustanovuje, že nositel pojištění jest oprávněn zavést léčebnou péči s pojištěncem nebo s příjemcem invalidního důchodu. Účelem léčebné péče jest odvrátiti nebo oddáliti nezpůsobilost k výkonu povolání předčasně hrozící, nebo odstraniti nezpůsobilost k výkonu povolání již nastalou, pokud k dosažení tohoto účelu nedostačují dávky nemocenského pojištění. Pokud jde především o námitku žalované, že léčení žalobkyně v sanatoriu F. bylo zahájeno a provedeno první pražskou nemocenskou pojišťovnou ve vlastním oboru působnosti a v rámci jejích stanov, jest poukázati především k tomu, že podle stanov nebyla první pražská nemocenská pojišťovna nikterak povinná poskytovat žalobkyni pobyt v sanatoriu v F. Nemocenská pojišťovna provedla léčení za spoluúčasti Všeobecného pensijního ústavu v Praze, an pensijní ústav v přípisě ze dne 17. února 1932 výslovně prohlásil, že se účastní léčebné péče žalobkyně. Podle názoru soudu jest účelem léčebné péče zejména, aby od aktivního pojištěnce byla odvrácena hrozící nezpůsobilost k povolání následkem nemoci, a jest zakročiti tam, kde nemocenská pojišťovna není povinná k léčbě v ústavu. Nemocenské pojišťovací ústavy jsou podle zákona o sociálním pojištění kromě placení nemocenského povinny jen, poskytovat pojištěnému členu bezplatnou lékařskou pomoc a potřebné léčebné prostředky, a chtějí tímto způsobem odstraniti nemoc a s ní po případě spojenou nezpůsobilost k výdělku, aby tím odpadla nutná lékařská pomoc a léčebné prostředky. Tento způsob péče nemusí však míti vždy v zápětí skutečné uzdravení člena. Pensijní pojišťovací ústav má však zájem na tom, aby u pojištěného člena bylo nejen akutní období nemoci překonáno, nýbrž i aby bylo zabráněno zhoršení stavu a tím po případě hrozící invaliditě. Nositel pensijního pojištění jest proto oprávněn zasáhnouti a spolupůsobiti při léčebné péči zahájené nemocenským pojišťovacím ústavem. Jde tudíž v souzeném případě o léčebnou péči ve smyslu předpisů §§ 49 a násl. zák. ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n., ježto podle § 51 zák. jest nositel pojištění oprávněn kdykoliv odejmouti nositeli nemocenského pojištění léčení nemocného pojištěnce nebo příjemce důchodu invalidního a převzít ho do vlastního ústavu. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle § 49 zák. čís. 26/1929 sb. z. a n. jest nositel pensijního pojištění oprávněn zavést léčebnou péči s pojištěncem a podle § 51 cit. zák. jest oprávněn kdykoli odejmouti nositeli nemocenského pojištění léčení nemocného pojištěnce a převzít ho do vlastního léčení. Jde tudíž v souzeném případě především a jen o otázku, zda přípis nositele pensijního pojištění, Všeobecného pensijního ústavu, ze dne 17. února 1932, jímž prohlásil, že se účastní léčebné péče žalobkyně a že přejímá poměrnou část léčebných nákladů nemocenské pojišťovny, lze považovati za »zavedení« léčebné péče ve smyslu § 49 zákona čís. 26/1929 sb. z. a n. Nej-

vyšší soud sdílí právní názor obou nižších soudů v této otázce, že oním dopisem byla léčebná péče zavedena, při čemž má za to, že nesejde na tom, jakým způsobem nositel pensijního pojištění tuto léčebnou péči provádí, zda tím, že léčebnou péči převezme vůbec a žádá pak od nositele nemocenského pojištění poměrnou náhradu vynaložených nákladů, či tím, že přistoupí k léčebné péči nemocenské pojišťovny a se poměrným dílem účastní nákladů, ježto rozhodným jest jen, zda pojištěnec je podroben léčebné péči Všeobecného pensijního ústavu (§ 55 cit. zák.). Nositeli pensijního pojištění jest ponecháno na vůli, by si vybral, který ze způsobů shora uvedených mu lépe pro jeho léčebnou péči vyhovuje. V ostatním poukazuje se na správné důvody nižších soudů, opřené zejména i o zjištění na základě dopisů Všeobecného pensijního ústavu ze dne 23. března 1932 a 27. května 1932, v nichž tento ústav oznamuje, že zavedenou léčebnou péči ve smyslu § 49 násled. cit. zák. provádí buď tak, že sám poukáže pojištěnce do léčebného ústavu a požaduje poměrnou část nákladů od nositele pensijního pojištění, nebo tak, že z důvodů účelnosti povolí výkon léčebné péče nositelem nemocenského pojištění a hradí poměrnou část nákladů. Podala-li tudíž v souzeném případě — jak je zjištěno — žalobkyně žádost k Pensijnímu ústavu v Praze za převzetí do ústavní péče a došla-li žádost ta ústavu dne 5. února 1932 a Pensijní ústav sdělením ze dne 17. února 1932 prohlásil, že se účastní léčebné péče, čímž, jak v předu doloženo, zavedl u žalobkyně léčebnou péči, byla výpověď služebního poměru, respektive propuštění žalobkyně se strany zaměstnavatelovy právně bezúčinnou, ježto se stala po podání žádosti a za trvání léčebné péče (§ 55 zák. čís. 26/29).

Čís. 13715.

Nepřibral-li výkonný orgán k exekučnímu prodeji movitostí znalce, který dovedl odhadnouti jeho předmět, nebyla dražba provedena po zákonu a byl exekuční soud oprávněn ji zrušiti, nebylo-li lze docíliti jinak nápravy.

(Rozh. ze dne 3. července 1934, R II 324/34.)

Exekuční soud zamítl stížnost dlužníka proti výkonu dražby strojů. Důvody: Dlužník si stěžuje, že výkonný orgán přibral k odhadu strojů znalce F., který jest rolníkem, a že stroje byly příliš nízko odhadnuty. Jeho stížnost není odůvodněna. V §. 275 ex. ř. není ustanovení, které by předpisovalo, že výkonný orgán musí pro určité předměty přibrati znalce určitého druhu, a ani v § 175 j. ř. není takového ustanovení. Byl proto výkonný orgán jen povinen, by k odhadu přibral takového znalce, který jest uveden v seznamu soudních odhadců, a takovým znalcem F. jest. Výslechem tohoto znalce jest nad to zjištěno, že má znalosti potřebné k odhadu takových strojů a že se v nich vyzná, že se však přes to z opatrnosti ještě před odhadem o ceně takových strojů informoval u firmy J., která takové stroje vyrábí. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by pokračoval v prodejovém řízení podle směrnic dole naznačených. Důvody: § 275 ex. ř. a bod